

Arrest

nr. 262 717 van 20 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 oktober 2019. Op 17 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 maart 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 23 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een Ahmadi. U bent geboren in een dorp nabij Faisalabad. U hebt gestudeerd in Rabwah en nadien keerde u naar uw geboortedorp terug waar u woonde bij uw moeder. Uw vrouw en twee kinderen wonen daar ook. Uw familie verdient geld met de verhuur van grond en u deed daarnaast in aan- en verkoop van gronden. U verklaarde dat in 2018 het gebedshuis van uw geloofsgemeenschap (de Mujeeb) in een naburig dorp werd aangevallen door mensen uit de regio. In de periode daarna was er een drieging ten aanzien van de Mujeeb in uw dorp. Daarop zou u, samen met enkele andere Ahmadi van het dorp, besloten hebben om acht dagen en nachten lang de Mujeeb te bewaken. Nadien werd de drieging minder en was geen bewaking meer nodig. In Pakistan was u ook een tijd lang verantwoordelijk voor de boekhouding van de bijdragen die aan de gemeenschap werden betaald (functie van Baitul Mal) voor mensen van de leeftijdscategorie 15 tot 40 jaar, zijnde de Khuddamul. Deze functie werd door de overste na uw vertrek aan iemand anders doorgegeven. Daarnaast was u net voor uw vertrek uit Pakistan verkozen om uw dorp te vertegenwoordigen in de Shura in Rabwah, een functie waarvoor u tweemaal aan een grote vergadering in Rabwah zou moeten deelnemen. U nam aan de eerste vergadering deel, maar alvorens de tweede vergadering werd georganiseerd, verliet u Pakistan. U was de houding van de bevolking en de Pakistaanse overheid ten aanzien van Ahmadi's beu en was u op zoek naar een manier om het land te verlaten. Uiteindelijk vond u een smokkelaar die voor u een (vals) visum voor Europa regelde. In Spanje werd u op de luchthaven vast gezet wegens het inreizen met een vals paspoort. U diende in Spanje een verzoek om internationale bescherming in, maar zodra u werd vrijgelaten reisde u naar België waar u op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verblijft hier bij uw oom, M.A. (O.V. 8.929.892), die de echtgenoot is van de zus van uw vader en die in België het statuut van vluchteling kreeg. In België staat u in de Ahmadi-gemeenschap van uw buurt in voor de bewaking van de Mujeeb teneinde te bewaken dat er slechts vijftien personen gelijktijdig aanwezig zijn wegens de huidige Coronamaatregelen. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart en die van uw moeder en vrouw; een folder van de Ahmadi-gemeenschap in België; een betalingsbewijs van bijdragen aan de Ahmadi-gemeenschap in België; een rijbewijs; kopieën van vier 'first information reports'; een kopie van uw paspoort; een kopie van de overlijdensakte van uw vader; een kopie van een badge van de Ahmadi gemeenschap van 2012; een kopie van een domicilie-atteest; kopieën van verschillende schooldiploma's; een kopie van uw chequeboek; een foto van uw jeep; een link naar uw facebookprofiel; mediastukken over de aanslag op een moskee in augustus 2018; een kopie van een verkoopakte van grond en een kopie van een wapenvergunning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit de algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Wat uw activiteiten in Pakistan betreft, dient opgemerkt te worden dat u ten eerste fungeerde als een soort van boekhouder voor de bijdragen die door de leden van de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp werden betaald aan die Ahmadi-gemeenschap. Dit deed u voor de leden van de Khuddamul, dat zijn de mannelijke leden van de Ahmadi-gemeenschap tussen 15 en 40 jaar. U gaf aan dat er zo'n 350 Ahmadi's in uw dorp woonden (zie nota's CGVS persoonlijk onderhoud p.7). Na uw vertrek heeft de verantwoordelijke van uw dorp deze taak aan iemand anders overgedragen. Het CGVS oordeelt dat u in deze functie in uw dorp niet specifiek in de kijker liep. Het betreft een louter administratieve functie als boekhouder gaande over de bijdragen van slechts een beperkt aantal leden (de Khuddamul) van de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp. Vier of vijf jaar deed u deze functie en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hebt u geen enkele melding gemaakt van enig probleem dat u hierdoor zou hebben gekend. De vaststelling dat deze functie na uw vertrek zondermeer werd doorgegeven, wijst er op dat uw betrokkenheid in deze taak geen essentieel gegeven was voor de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp.

Ten tweede zou u verkozen zijn als vertegenwoordiger van uw dorp op de Shura in de stad Rabwah, waar de meerderheid van uw gemeenschap woont in Pakistan. Uw verkiezing impliceert dat u tweemaal zou deelnemen aan een bijeenkomst in Rabwah. U nam deel aan de eerste vergadering in 2018. De vergadering in 2019 moest u laten vallen want u had Pakistan verlaten. Ook hier hebt u op geen enkele wijze aangegeven dat deze precieze taak u enig probleem zou hebben opgeleverd. U geeft weliswaar aan dat u zou zijn verkozen omdat u zeer actief was (zie nota's CGVS persoonlijk onderhoud p.12), maar nergens geeft u aan dat dit specifieke problemen heeft veroorzaakt.

Ten derde geeft u aan dat u acht dagen lang de Mujeeb in uw dorp bewaakte in 2018. Uiteindelijk werd de dreiging minder en u geeft aan dat de Mujeeb uiteindelijk niet is aangevallen tot nog toe (zie nota's CGVS persoonlijk onderhoud p. 14). U geeft aan dat u mede door uw aanwezigheid toen bedreigd werd (zie nota's CGVS persoonlijk onderhoud p.14 en 16), maar u maakt dat niet concreet, noch verwijst u naar concrete incidenten. U geeft niet aan hoe en in welke mate u specifiek bedreigd werd. U geeft zelfs expliciet aan dat er zich nadien geen incidenten meer in het dorp hebben voorgedaan (zie nota's CGVS persoonlijk onderhoud p.16). U woonde na het incident aan de Mujeeb in 2018 nog lange tijd in uw dorp waar uw moeder, vrouw en kinderen nu vandaag zelfs nog steeds wonen. U kon deelnemen aan de eerste zitting die u was toevertrouwd in de Shura in Rabwah als vertegenwoordiger van uw dorp. Uw familie verhuurt nog steeds gronden en een deel van het huis om inkomsten te genereren. Niets wijst op enige concrete problemen voor u in geval van terugkeer naar Pakistan.

Daarnaast verwijst u naar de vele incidenten in Pakistan ten aanzien van de gemeenschap van de Ahmadi. U geeft individuele aanvallen weer of algemene aanslagen op de Ahmadi-gemeenschap (zie nota's CGVS persoonlijk onderhoud p.16 en 17). Deze zijn opgenomen in de beoordeling van het CGVS maar zeggen niets over uw concrete, persoonlijke problemen in de laatste periode voor uw vertrek, noch zeggen deze iets over een risico op concrete, persoonlijke problemen in geval van terugkeer naar Pakistan.

Wat betreft uw activiteiten in België kan vastgesteld worden dat u enkel melding maakt van een taak die er in bestaat bij de Mujeeb te controleren of er niet meer dan de toegelaten vijftien personen aanwezig zijn tijdens een gebedsdienst (zie nota's CGVS persoonlijk onderhoud p.10). Hier kan men bezwaarlijk denken dat u daardoor zodanig in het zicht komt dat u gevisieerd zou worden door de Pakistaanse overheid of de niet-Ahmadi's in het geval van terugkeer naar Pakistan. U legt een soort folder neer waaruit blijkt dat u deelnam aan een opruimactie in de regio waar u in België woont, maar ook dat kan moeilijk als problematisch worden beoordeeld bij een eventuele terugkeer naar Pakistan.

U toont door middel van uw verklaringen niet aan dat uw functie en/of uw activiteiten binnen de geloofsgemeenschap in Pakistan voor uw vertrek en in België na uw aankomst dermate prominent en/of zichtbaar is/zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u een verzoek om internationale bescherming indiende bij aankomst in Spanje maar dat u de procedure aldaar niet hebt afgewacht. Indien u werkelijk een vrees koesterde bij vertrek uit Pakistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u na het indienen van ene verzoek in Spanje daar dan ook de behandeling van het verzoek afwacht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten merkt het CGVS op dat deze uw identiteit, uw gezinssituatie, uw opleidingen, uw geloof en uw betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap kunnen staven. Evenzeer staat u de aanval op een moskee in een buurdorp in 2018. Doch doen deze documenten geen afbreuk aan de bovenstaande beslissing en kunnen zij deze beslissing niet in positieve zin ombuigen.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat uw oom, M.A. (O.V. 8.929.892), het statuut van vluchteling werd toegekend, wat niet betekent dat ook u het statuut moet worden toegekend. Elk dossier wordt op zijn eigen merites beoordeeld en het CGVS is van oordeel dat u niet de status van vluchteling moet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. Vooreerst stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

"Tegenpartij dient een verzoek tot internationale bescherming grondig te onderzoeken, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt (artikel 48/6, §5, a) van de wet van 15.12.1980).

Het is ook vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een asielinstantie een volledig en ex nunc onderzoek moet uitvoeren naar de risico's op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer, in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van verzoekster (EHRM (GK), F.G. t. Zweden, 43611/11 van 23.3.2016, §115)."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in een eerste onderdeel in op de algemene situatie van de Ahmadi's in Pakistan. Zij stelt dat de Ahmadi's 0,22 procent van de Pakistaanse bevolking uitmaken en, verwijzend naar een rapport van de United States Commission on International Religious Freedom van april 2018, dat Ahmadi's één van de zwaarst gediscrimineerde en vervolgd religieuze minderheden in Pakistan zijn. Tevens citeert zij uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities in Pakistan" van januari 2017, waarin UNHCR volgens haar stelt dat de Ahmadi's waarschijnlijk internationale bescherming nodig hebben. Zij betoogt dat volgens James Hathaway de Pakistaanse blasfemiewetten, die specifiek tegen de Ahmadi's zijn gericht, het ultieme voorbeeld zijn van religieuze vervolging. Zij citeert tevens uit een rapport van de United Nations Special Rapporteur for Freedom of Religion or Belief.

Verder betoogt de verzoekende partij dat er in Pakistan recent sprake is van een stijging van het aantal doelgerichte aanslagen tegen leden van de Ahmadiyya-gemeenschap. Zij stelt in haar verzoekschrift: *"Recent werden verschillende gerichte aanslagen gepleegd op Ahmadis in Pakistan. Op donderdag 11.02.2021 werd een arts, Mr. Qadir, aan de deur van zijn homeopathische kliniek doodgeschoten. In 2020 werd een piek in het aantal aanslagen opgemerkt. Een jongere schoot op 20.11.2020 Dokter Tahir Mahmood dood toen die de deur van zijn huis ging opendoen. De dader bekende dat hij dit deed omwille van religieuze motieven. Op 8.11.2020 werd een 82-jarige man, Mahmood Khan, doodgeschoten terwijl hij op de bus stond te wachten. Op 5.10.2020 werd professor Naeemuddin Khattak in zijn wagen doodgeschoten door twee mannen na een discussie over religie met een collega de dag voordien. Hij had voordien ook bedreigingen ontvangen. Op 12.8.2020 werd de 61-jarige Meraj Ahmed doodgeschoten toen hij zijn winkel aan het sluiten was. Op 29.7.2020 werd Tahir Ahmad Naseem doodgeschoten in een zwaar beveiligde rechtszaal terwijl hij terechtstond voor blasfemie. Dit was eveneens de reden voor de moord. Er is geen enkele verbetering te merken in de situatie van Ahmadis in Pakistan en evenmin in de houding van de Pakistaanse autoriteiten. Op 24.12.2020 liet de Pakistaanse Telecommunicatie Autoriteit weten aan de administrators van de website van de Ahmadiyya-gemeenschap gebaseerd in de Verenigde Staten dat zij de Pakistaanse Grondwet schonden en vervolgd kunnen worden voor blasfemie. Op deze manier probeert de Pakistaanse overheid haar jurisdictie verder uit te breiden naar de Ahmadis die in het buitenland verblijven en hen het recht van vrije meningsuiting te ontfangen. Uit het voorgaande volgt dat Ahmadis in Pakistan door deze zeer recente evoluties een reëel risico lopen om vervolgd te worden. Verzoekers nood aan internationale bescherming als actieve Pakistaanse Ahmadi dient in het licht van deze informatie onderzocht te worden."*

De verzoekende partij citeert uit de bestreden beslissing de motivering met betrekking tot de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap en dat een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, en voert aan dat deze omschrijving woord voor woord hetzelfde is als in 2013. Zij meent dat de bestreden beslissing een gebrekkige beoordeling maakt van de algemene situatie van de Ahmadi's in Pakistan en de vervolgingsfeiten die de gemeenschap ondervindt, minimaliseert. Zij acht dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel citeert de verzoekende partij de *"UNHCR Guidelines on International Protection No. 6: Religion-Based Refugee Claims Under Article 1A of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees"*. Verder betoogt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift: *"De Britse Upper tribunal heeft sinds zijn arrest van 06.03.2019 WA een onderzoeksmethode geformuleerd om de nood aan bescherming van Ahmadis te evalueren (stuk 14). Aangezien de Upper tribunal van oordeel was dat eerdere rechtspraak tot gevolg had dat "de martelaar, maar niet de persoon die voor discretie koos" beschermd werd (§38), oordeelde het dat de asielautoriteiten moesten bepalen (1) of de eiser inderdaad Ahmadi is, (2) of hij zich bij terugkeer in Pakistan op een aandachttrekkende manier zou gedragen, en (3) zo niet, dan was de essentiële vraag "de 'Waarom?' "vraag", namelijk waarom de eiser, als hij terugkeert naar Pakistan, zou proberen zijn of haar geloof op een discrete manier te leven. Indien de reden het risico van vervolging is, moet bescherming worden verleend, zonder dat de asielinstanties hoeven te overwegen of de religieuze praktijk waarvan de aanvrager afstand zou doen voor hem van bijzonder belang is (§60). Evenzo heeft het EHRM Hof in het arrest A.A tegen Zwitserland (32.218/17 van 5.11.2019, § 55) geoordeeld dat van een aanvrager niet kan worden verlangd dat hij zijn geloof beperkt tot de strikt persoonlijke sfeer. Die driestappen methode moet ook op verzoeker toegepast worden. C.1. Is verzoeker een Ahmadi? Dit wordt uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard. C.2 Zou verzoeker zich bij terugkeer in Pakistan op een aandachttrekkende manier gedragen? Het Commissariaat-generaal antwoordt negatief op die vraag, maar omwille van een verkeerd begrip van wat de functie van verzoeker inhield. Tijdens het onderhoud werden niet veel vragen aan verzoeker omtrent die functie gesteld (p. 11/18) maar verzoeker voegde nog toe dat hij zeer actief binnen de gemeenschap was (p. 12/18). Het is pas ter lezing van de bestreden beslissing dat hij begreep dat tegenpartij een verkeerd beeld had van zijn functie in zijn dorp van de zichtbaarheid die de functie met zich meebrengt. [In voetnoot 14 stelt de verzoekende partij dienaangaande als volgt: "Zie p. 3 van huidig verzoekschrift:*

"Hij is secretary maal geweest. Dit betekent dat hij verantwoordelijk voor de boekhouding was, en aldus meestal voor het innen van de persoonlijke bijdragen van de leden van de gemeenschap. Dit betekende dat hij concreet deur aan deur de leden van de gemeenschap ging bezoeken, wat aanleiding gaf tot gesprekken over het Ahmadi-geloof, de actualiteit van de gemeenschap, de verschillende incidenten,... Kortom dit was een zichtbare functie, die de leden van de gemeenschap ook verbindt.

Hij plaatste ook schotels op de huizen van de leden van de gemeenschap om het ontvangen van de Ahmadi tv-keten mogelijk te maken. Dit is ook voor Pakistaanse anti-ahmadis een gevoelig onderwerp. Hij werd ook verkozen als vertegenwoordiger van zijn dorp voor de shura (algemene vergadering) van de gemeenschap in Rabwah. Die verkiezing was een gevolg van de bekendheid van verzoeker binnen zijn lokale gemeenschap en van het vertrouwen die hij er genoot, en voor hem ook een bijzondere eer. Hij stond ook in voor de beveiliging van de lokale moskee".]

Tegenpartij schrijft verder:

"De vaststelling dat deze functie na uw vertrek zondermeer werd doorgegeven, wijst er op dat uw betrokkenheid in deze taak geen essentieel gegeven was voor de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp".

Verzoeker betwist die rare bewering. Het feit dat een andere persoon zijn rol overgenomen heeft betekent niet dat die rol niet essentieel was. Wat tegenpartij met de woorden "zonder meer" bedoelt is ook niet duidelijk. De notities van het onderhoud beperken zich op dit punt tot het volgende: "Tot wanneer ongeveer? Tot vertrek, de details van boekhouding heb ik aan overste gegeven. Die heeft iemand anders die functie waarschijnlijk gegeven, iemand zal dat hebben over genomen".

Ook het feit dat verzoeker als vertegenwoordiger van zijn dorp voor de shura in Rabwah verkozen werd betekent dat hij binnen de lokale gemeenschap een opvallende rol had.

C.3 Zo niet, dnn is de essentiële vraag "de 'Waarom?' vraag", namelijk waarom verzoeker, als hij terugkeert naar Pakistan, zou proberen zijn geloof op een discrete manier te leven. Indien de reden het risico van vervolging is, moet bescherming worden verleend, zonder dat de asielinstanties hoeven te overwegen of de religieuze praktijk waarvan de aanvrager afstand zou doen voor hem van bijzonder belang is.

Die vraag is, gezien het positief antwoord op vraag 2, overbodig. In subsidiaire orde laat verzoeker echter gelden dat de gevaarlijke en vijandige sfeer ten aanzien van de Ahmadi's in zijn dorp van herkomst als gevolg heeft dat zich als een Ahmadi durven uiten bijzonder veel moed vraagt.

Veel dorpelingen zijn immers extremistische anti-Ahmadis die aan de aanval op de naburige Ahmadi-moskee in het dorp Ghasit Pu ra deelgenomen hebben. Het dorp van verzoeker is bovendien klein, en de Ahmadi gemeenschap telt er amper een 300-tal mensen, die het slachtoffer van een sociaal boycot zijn, de bouw van hun moskee niet kunnen verderzetten,...

Waar tegenpartij meent te kunnen besluiten dat verzoeker geen vluchteling is omdat hij in het verleden niet het slachtoffer van voldoende zware vervolging geweest is, moet geantwoord worden dat de evaluatie van het statuut van vluchteling toekomstgericht moet zijn. Uit de elementen uit het dossier, meer bepaald het profiel van verzoeker, de steeds zwaarder wordende vervolging van de Ahmadi-gemeenschap en de herkomst van verzoeker uit een dorp waar de anti-Ahmadi extremisten nadrukkelijk aanwezig zijn, blijkt dat hij een vluchteling is en, eveneens, dat een terugkeer naar Pakistan hem aan een schending van artikel 3 EVRM zou blootstellen.

Ter illustratie zou de deelname aan de opbouw van het minaret van de moskee van de gemeenschap in het dorp Bedianwala een normale uiting van het geloof van verzoeker moeten kunnen zijn. Zulke activiteit zou echter met zekerheid een storm van hevige en gewelddadige reacties van de anti-Ahmadis ontketen en het leven van verzoeker in gevaar brengen."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een kaart van haar regio van herkomst (stuk 2) en een beslissing van het Britse Upper Tribunal van 6 maart 2019 (stuk 3).

2.4. De verzoekende partij brengt samen met een aanvullende nota de volgende documenten bij: een brief van experts van de Verenigde Naties d.d. juli 2021 (stuk 1) en het rapport "Persecution of Ahmadis in Pakistan" van de Human Rights Section Ahmadiyya Muslim Foreign Missions van juni 2021 (stuk 2). Tevens verwijst zij in haar aanvullende nota naar "Het CEDOCA-rapport van 5.7.2021".

3. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waaraan zij de COI Focus "Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap" van 5 juli 2021 toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle

feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de Pakistaanse gemeenschap en autoriteiten wordt geïsoleerd omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi en haar betrokkenheid bij en functies binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in zowel Pakistan als België. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing en de weergave van de *“Feiten en voorgaanden”* in het verzoekschrift.

6.2. De verzoekende partij legt bij de indiening van haar verzoek een kopie van haar Pakistaanse identiteitskaart en van de identiteitskaarten van haar moeder en haar echtgenote, haar rijbewijs, kopie van haar paspoort en een kopie van de overlijdensakte van haar vader neer. De Raad acht haar Pakistaanse nationaliteit en identiteit, die verder niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aangetoond. De Raad stelt verder vast dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een Ahmadi-moslim is en deze religie nog steeds actief belijdt. Zij toont tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende kennis over de specifieke kenmerken van het Ahmadi-geloof aan, verklaart ook in België nog naar een moskee te gaan en er verantwoordelijk was voor het wettelijk aantal toegelaten mensen die de moskee betraden tijdens de eredienst, dit in het kader van de preventiemaatregelen tegen de verspreiding van het corona-virus (notities persoonlijk onderhoud [hierna NPO], p.9-10). De verzoekende partij legt ter staving ook een folder van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, een betalingsbewijs van een bijdrage aan de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap en een kopie van een badge van de Ahmadiyya-gemeenschap van 2012, (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker). De verzoekende partij toont voldoende aan dat hij een Ahmadi-moslim is.

De kopie van het domiciliërcertificaat, de kopieën van schooldocumenten, de kopie van het checkboekje, de foto van de auto en de kopie van de verkoopakte van grond tonen enkel de gezinssituatie, de opleiding en de financiële draagkracht van de verzoekende partij aan, elementen die evenmin worden betwist doch waaruit op zich geen vrees voor vervolging blijkt.

Het Facebookprofiel van de verzoekende partij toont haar activiteiten op sociale media aan maar bevat op zich evenmin een element waaruit een persoonlijke nood aan internationale bescherming in haar hoofdte kan blijken.

6.3. Met betrekking tot haar profiel als Ahmadi-moslim wordt in de bestreden beslissing gesteld dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat Ahmadi zich in een precarie situatie kunnen bevinden, maar dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden en dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal voor zijn beoordeling van de situatie van Ahmadi naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van januari 2017. Evenwel stelt de Raad ook vast dat in de map landeninformatie bijgebracht door verwerende partij ook een “*COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*” van 12 juni 2020 (update) is opgenomen. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waaraan zij de *COI Focus “Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*” van 5 juli 2021 toevoegt.

Uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘*Penal Code*’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Volgens het Nederlands ambtsbericht van december 2020 waarnaar in de COI focus van juli 2021 verwezen wordt, is de meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezweept door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar in 2021 is een lichte stijging te bemerken. In 2020 werden 4 Ahmadi's aangeklaagd, maar in 2021 werden reeds 11 personen aangeklaagd.

Evenwel neemt het UNHCR, hoewel het zijn standpunt met betrekking tot het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor de Ahmadi in Pakistan in 2017 verscherpte in vergelijking met de “*Eligibility Guidelines*” van 2012, ook in zijn meest recente “*Eligibility Guidelines*” van 2017 het standpunt in dat leden van de Ahmadi gemeenschap in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming maar dat dit afhangt van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (p. 38: “depending on the individual circumstances of the case”). Uit de COI Focus van 12 juni 2020 en 5 juli 2021 blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan. Ook de verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat UNHCR zijn standpunt sindsdien heeft gewijgerd.

De verzoekende partij citeert in het verzoekschrift uit persartikels om aan te tonen dat er in 2020 een piek in het aantal aanslagen opgemerkt werd. Verder wordt in het verzoekschrift verwezen naar een rapport van Human Rights Watch van 26 november 2020 waarin arbitraire arrestaties en aanklachten door de Pakistaanse overheid tegen Ahmadi's wegens blasfemie worden aangeklaagd. De door de verzoekende partij geciteerde informatie ligt echter in dezelfde lijn als de hierboven genoemde informatie. Ook de door de verzoekende partij in haar aanvullende nota geciteerde rapport van de Human Rights Section Ahmadiyya Muslim Foreign Missions van juni 2021 en de brief van 13 juli 2021 opgesteld door drie VN-experten tonen niet aan dat er sprake is van systematische groepsvervolgung van Ahmadi's in Pakistan. In deze informatie wordt er melding gemaakt van geweld, ontvoering en zelfs moord van Ahmadi's en van discriminatie van deze religieuze minderheid in Pakistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie van Ahmadi's zeer complex is in Pakistan en dat zij geconfronteerd kunnen worden met verregaande discriminatie en geweld en dat ook de Pakistaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken, maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van Ahmadi's in Pakistan. Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming nog steeds noodzakelijk.

Dienaangaande dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen twee en elf moorden per jaar en dat er in 2018 slechts negen fysieke aanvallen tegen Ahmadi in Pakistan plaatsvonden. In de jaren 2019, 2020 en de eerste helft van 2021

ging het om respectievelijk 3, 5 en 1 moorden per jaar. Sinds juli 2020 tot juni 2021 werden minstens vijf gerichte moorden op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gedocumenteerd in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Alle doelgerichte moorden met uitzondering van 1 moord in deze periode hebben plaatsgevonden in de hoofdstad van de provincie Peshawar. In vergelijking met het jaar 2019, waarbij alle doelgerichte moorden plaatsvonden in de provincie Punjab is in 2020-2021 een verschuiving op te merken naar de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Voorts wordt in de COI-focus ook aangegeven dat volgens een blogartikel van Christian Solidarity Worldwide (CSW) van april 2021 er een duidelijk patroon zichtbaar is waarbij prominente artsen en academici specifiek zijn uitgekozen door extremisten. Het is waarschijnlijk dat, tot op zekere hoogte, het feit dat veel van de slachtoffers een prominente plaats in de samenleving bekleden, precies de reden is waarom ze het doelwit waren. Voor extremisten in het land die weigeren Ahmadi's als moslims te accepteren, is het idee dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gezagsposities zouden kunnen bekleden, zoals in ziekenhuizen of aan universiteiten, een belediging voor hun fundamentalistische interpretaties van de islam. Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, als dusdanig niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Pakistan wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van het verzoekers vrees voor vervolging is dan ook noodzakelijk waarbij het aan verzoeker toekomt deze vrees concreet aannemelijk te maken. Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande komt het aan de verzoekende partij zelf toe om zijn individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft aangaande de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij woonachtig is een dorp van 6500 inwoners waarvan 350 personen Ahmadi's zijn. Dit dorp ligt in het district Faisalabad, gelegen in de provincie Punjab in Pakistan. De verzoekende partij heeft het grootste deel van haar leven in dit dorp gewoond. De verzoekende partij heeft van de 6de tot de 10de klas schoolgelopen in Rabwah, al waar ze bij een oom gewoond heeft. Rabwah, zoals blijkt uit de landeninformatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier, wordt beschouwd als het administratieve hoofdkwartier en religieuze centrum van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Rabwah is de enige plaats in Pakistan waar de Ahmadiyya in de meerderheid zijn. De verzoekende partij is ook in Radwah getrouwd. In haar dorp beschikt de Ahmadi-gemeenschap over een eigen mujeeb, een gebedshuis (NPO, p. 6-7).

In haar lokale gemeenschap was de verzoekende partij gedurende 4 à 5 jaar verantwoordelijk voor het inzamelen van de bijdragen van de mannen tussen 15 en 40 jaar oud. De verzoekende partij hield aldus een boekhouding bij. Deze functie oefende zij uit tot aan haar vertrek uit Pakistan. De verzoekende partij

maakte geen melding van persoonlijke problemen naar aanleiding van deze taak. Deze functie wordt sinds haar vertrek door iemand anders uitgeoefend (NPO, p.11). In het jaar van haar vertrek werd de verzoekende partij ook als lid van de Shura verkozen. In 2018 heeft ze aan één Shura in Rabwah deelgenomen (NPO, p.11). Zij stelt weliswaar dat zij werd verkozen omdat zij zeer actief was doch maakt geen melding van specifieke problemen die uit haar verkiezing zouden zijn voortgevloeid. Nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in haar dorp van herkomst problemen ondervonden heeft omwille van haar geloof. De verzoekende partij geeft zelf aan dat de mensen uit het dorp op de hoogte waren dat zij tot de Ahmadiyya moslingemeenschap behoort (NPO, p.14). Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat ze niet openlijk haar geloof kon beleven. In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij ook aan dat zij ook schotels plaatste op de huizen van de leden van de Ahmadiyya-gemeenschap opdat zij de Ahmadi-tv-keten konden ontvangen, hetgeen *“voor Pakistaanse anti-ahmadis een gevoelig onderwerp”* is. Dit heeft de verzoekende partij niet meegedeeld tijdens het persoonlijk onderhoud. Daarenboven laat de verzoekende partij in het verzoekschrift na uiteen te zetten welke persoonlijk problemen ze hierbij ondervonden heeft. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verteld over haar dagdagelijkse activiteiten en leven in haar dorp van herkomst en haar engagement in de Ahmadiyya moslingemeenschap in haar dorp, maar nooit heeft ze melding gemaakt van concrete problemen die zij of haar gezinsleden aldaar ondervonden hebben.

De verzoekende partij haalt weliswaar aan dat ze een diploma van “mechanieker in computer” en “elektriciteit” niet gekregen heeft omdat ze Ahmadi is (NPO, p.6). Ook deelt de verzoekende partij mee dat dorpsbewoners de bouw van een minaret op hun moskee hebben stopgezet en dat ze door de overheid gesteund werden (NPO, p.14). De verzoekende partij maakt verder geen melding van andere situaties waarin ze gediscrimineerd werd omdat ze Ahmadi is. De Raad benadrukt dat een dergelijke discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in Pakistan ondraaglijk wordt. De verzoekende partij maakte doorheen haar verklaringen geen melding van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Pakistan persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, zodanig dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij en haar gezin kunnen voorzien in hun levensonderhoud. De verzoekende partij verklaart uitdrukkelijk dat ze geen financiële problemen hadden. Ten eerste kocht en verkocht de verzoekende partij gronden om huizen op te bouwen (NPO, p.9). Ten tweede bezit de verzoekende partij in haar dorp van herkomst een huis waarvan ze een deel verhuurt. Voorts bezit de verzoekende partij gronden, die ze eveneens verhuurt. De verzoekende partij verhuurt bovendien aan niet Ahmadi's (NPO, p.7). De moeder en de echtgenote van de verzoekende partij wonen nog steeds in het dorp en door de huurgelden kunnen ze zich financieel onderhouden (NPO, p.7). Ook heeft de Pakistaanse overheid aan de verzoekende partij een wapenvergunning uitgereikt die geldig was op 31 december 2020. In Pakistan heeft de verzoekende partij geen functies bekleed met gezagsposities, zoals in ziekenhuizen of aan universiteiten, die zouden kunnen geïnterpreteerd worden als een belediging voor personen die er fundamentalistische interpretaties van de islam op nahouden. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij dit ambiëert.

De verzoekende partij stelt dat ze in 2018 de mujeeb in haar dorp gedurende acht dagen bewaakt heeft samen met drie à vier andere personen nadat de mujeeb van een naburig dorp aangevallen was. De verzoekende partij verklaart ook dat er personen uit haar dorp hebben deelgenomen aan de aanval op de mujeeb in het naburig dorp (NPO, p.14-15). De verzoekende partij brengt drie krantenartikelen bij van voormelde aanval en een ‘first information reports’ (hierna: FIR) bij. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt ook dat de Ahmadiyya-gemeenschap doorheen de jaarrapportage van 2018 en 2019 en de maandelijkse rapportage van 2021 aangeeft dat er verschillende moskeeën vernield zijn en dat er ook verschillende meldingen zijn geweest waarbij er sprake is dat derden schade hebben toegebracht aan moskeeën. De aanval op die moskee in augustus 2018 wordt op zich niet betwist doch hieruit kan in hoofdte van de verzoekende partij geen persoonlijke, individuele bedreiging blijken. De verzoekende partij heeft de mujeeb uit haar dorp bewaakt op vraag van de khaid (NPO, p.15). Er kan niet aan voorbij gegaan worden dat de mujeeb die de verzoekende partij gedurende acht dagen bewaakt heeft niet aangevallen werd. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt ook niet dat er

ooit een poging ondernomen werd om de mujeeb in haar dorp aan te vallen. Evenmin haalt de verzoekende partij concrete incidenten naar aanleiding van deze bewakingsopdracht aan. Nochtans heeft de verzoekende partij in augustus 2018 haar mujeeb bewaakt, en is ze pas in september 2019 uit Pakistan vertrokken. De verzoekende partij is aldus gedurende een jaar in haar dorp gebleven zonder dat ze problemen heeft ondervonden in navolging van haar bewakingsopdracht van de mujeeb. Bovendien blijkt niet dat zij na de uitvoering van haar bewakingsopdracht enige voorzorgsmaatregel genomen heeft. Zij stelt dat er zich nadien geen incidenten meer voordeden in het dorp en dat haar moeder, echtgenote en kinderen heden nog steeds in het dorp wonen en er een deel van de gronden en van het huis verhuren om inkomsten te genereren. Ondanks het gegeven dat de verzoekende partij binnen haar lokale Ahmadi-gemeenschap een actieve en zichtbare rol op zich genomen heeft, blijkt uit haar verklaringen geenszins dat zij omwille hiervan in haar regio van herkomst vervolgd werd of zelf problemen ondervonden heeft. Daarenboven waren de dorpsbewoners op de hoogte van het gegeven dat de verzoekende partij tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoorde. De verzoekende partij haalt echter geen persoonlijke incidenten aan en komt veelal niet verder dan te wijzen op de algemene, precaire situatie van de Ahmadi's in Pakistan. Hoger is evenwel reeds vastgesteld dat deze algemene, precaire situatie op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen en dat een individuele beoordeling van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij noodzakelijk is. De verzoekende partij blijft hier evenwel in gebreke. Dit klemmt des te meer daar de moeder, de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij heden nog steeds in hetzelfde dorp wonen en er een deel van hun gronden en van hun huis verhuren om inkomsten te genereren, zonder dat de verzoekende partij hieromtrent melding maakt van enige concrete problemen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u een verzoek om internationale bescherming indiende bij aankomst in Spanje maar dat u de procedure aldaar niet hebt afgewacht. Indien u werkelijk een vrees koesterde bij vertrek uit Pakistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u na het indienen van ene verzoek in Spanje daar dan ook de behandeling van het verzoek afwacht.”*

6.4. Uit de activiteiten van de verzoekende partij voor de Ahmadiyya-gemeenschap in België kan niet worden afgeleid dat zij hierdoor alsnog in het vizier van de Pakistaanse gemeenschap en/of autoriteiten zou komen. Binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in België was de verzoekende partij verantwoordelijk voor de naleving van de covid-maatregelen, namelijk dat niet meer dan het wettelijk toegestaan personen het gebedshuis betraden. Deze functie kan niet worden beschouwd als een functie met een hoog aanzien en/of hoog publiek karakter dat het louter uitoefenen ervan de verzoekende partij zou blootstellen aan een verhoogd risico om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

6.5. Gezien het voorgaande, maakt de verzoekende partij dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat zij louter omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi en/of haar taken en functies binnen de Pakistaanse en/of Belgische Ahmadiyya-gemeenschap persoonlijk een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. De Raad erkent de precaire omstandigheden waarin de Ahmadiyya-gemeenschap zich in Pakistan kan bevinden. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's blijkt evenwel niet dat het louter behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan op zich volstaat om een gegronde nood aan internationale bescherming aan te nemen.

6.6. De verzoekende partij verblijft in België bij zijn tante en oom die als vluchteling zijn erkend in België. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit

volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

In casu blijkt uit haar verklaringen dat haar oom en tante reeds acht à negen jaar in België verblijven. Uit haar persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de vluchtmotieven van de verzoekende partij verband houden met het vluchtrelaas van haar oom en tante. Ook blijkt niet dat de verzoekende partij omwille van de familieband voormelde personen die als vluchteling door België werden erkend, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade.

6.7. De kopieën van de vier ‘FIR’s betreffen niet de verzoekende partij zelf (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14) en zijn dan ook niet van aard om in haar hoofde een persoonlijke nood aan internationale bescherming aan te tonen, temeer daar drie van de vier FIR’s betrekking hebben op een verder verleden. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt bovendien dat ze deze FIR’s bijgebracht heeft om de situatie van de Ahmadi in Pakistan te duiden.

6.8. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico

moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.*

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking

tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De verzoekende partij brengt geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Aldus slaagt zij er niet in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze analyse vindt steun in de beschikbare informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota (stukken 3-6) liggen in dezelfde lijn als de door de verwerende partij gehanteerde informatie en zijn dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Punjab een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS